JUSTICIA SOCIAL

Núm. 135 - Any IV - Epoca III | Barcelona, 3 de febrer de 1934 | Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Una necessitat històrica

Tot el Poder a la classe obrera!

Espanya mana

En la lluita per la conservació i per la progressió a cada ofensiva de l'enemic, de les conquistes polítiques i socials de la República, Catalunya juga un paper de primer pla. Després de successives eleccions en les quals ha pogut mesurar-se l'adhesió de les multituds d'una manera segura i certa, i en les quals encara han anat eliminant-se els ajuts oportunistes i les actituds de confiança passatgera, resta ferm un puntal ciutadà amb què pot comptar-se per a tot.

Però això, malgrat ésser molt, no és tot el que la situació pot exigir en un moment determinat. La situació d'esquerra que nosaltres recolzem a Catalunya, no pot acontentar-se de dominar les perspectives del seu règim autonòmic, almenys reduïdes en els límits jurisdiccionals de l'autonomia. L'autonomia, avui, té un abast superior al seu contingut intrínsec, ja que està supeditada al manteniment d'una sèrie de valors del règim nou i amb els quals pot dir-se que queda sincronitzada la seva vigència. Per a nosaltres, socialistes, no tindria cap valor una autonomia que no suposés el desenrotllament integral de totes les possibilitats humanistes del nostre programa.

El Govern actual de Catalunya, no ens hem de cansar de repetir-ho, s'ha constituït tant per a mantenir l'orientació d'esquerra que vol el poble, com per desenrotllar una política de previsió dels esdeveniments peninsulars. Perquè de la mateixa manera que podem dir que sense l'autonomia de Catalunya avui ja no existiria República, el manteniment de l'autonomia i dels valors que aquesta nova modalitat d'enfocar els problemes que representa la concessió de l'autonomia suposa, estarien en greu perill si adquirís increment l'actual amenaça feixista.

Es per això que la nostra participació en el Govern de la Generalitat pren un relleu extraordinari i posa damunt nostre una gran responsabilitat. Perquè de la mateixa manera que a Espanya la culminació del feixisme pot dur a una lluita per la conquista del Poder proletari, com únic mitjà de fer-hi front i com única garantia de conservació del mínim de conquestes democràtiques per a la classe treballadora, a Catalunya l'impuls de defensa que prendria en front del feixisme l'acció del Govern autonòmic, en el seu grau més positiu i eficaç, en el seu aspecte de lluita progressiva recauria damunt el Socialisme, com a partit representatiu del més pur democratisme i com una conseqüència inevitable de quedar simultanejada la lluita contra el feixisme i contra la gran burgesia, en constituir aquesta el front de combat feixista. Si davant d'una democràcia enemiga de l'autonomia com la que representa el Govern Lerroux, hi cap una actitud expectant, davant el terrorisme feixista, per a Catalunya, no hi hauria altra opció que una política íntegrament revolucionària, ara en la fase inicial.

Les forces que a Espanya treballen per a impedir els progressos del feixisme han de tenir una perfecta consciència del sentit revolucionari que té avui el nostre règim autonòmic. Perquè, cal dir-ho clar: no han desaparegut tots els prejudicis que han estat patrimoni del sentir espanyol respecte a les virtuts d'aquesta nova estructura de l'Estat. I, si per part dels homes avançats de la política espanyola pot haver-hi la certesa de la nostra interpretació revolucionària de l'autonomia, no volem, ara com ara, suposar que en altres sectors socials, i reduïts en el seu propi terreny de lluita contra el feixisme, com nosaltres estem reduïts al nostre, manqui la visió que aquest sentit revolucionari pugui dependre de les alternatives de l'Estat burgès, car les solucions a aquests problemes que vinguin del costat proletari constitueixen una part de les seves reivindicacions, i particularment d'aquelles que el Socialisme internacional ha incorporat al seu programa i que fan referència a la personalitat i a la dignitat de l'home.

Tot el problema del feixisme es troba concentrat en la concepció medieval de l'home. I aquest problema artificial de les relacions de l'home amb l'Estat, que és un pretext per al feixisme per tal d'implantar una política de terror, el Socialisme el té resolt considerant com a drets inherents al treballador els que es relacionen amb la seva personalitat integral i amb el tracte de dignitat que se li deu.

El problema que el Socialisme té plantejat a Catalunya i que simbolitza actualment el manteniment de l'actual Govern davant dels és ni més ni menys que el problema de llibertat que planteja a Espadestins del règim autonòmic, i la vigència integral de l'autonomia, nya l'activitat vesànica del feixisme. Nosaltres, amb la nostra sigportarà al seu grau màxim aquest antagonisme de dos móns i de dues concepcions de l'Estat.

El proletariat arribarà allà on calgui. Les altres forces peninsulars, fita la mirada en la bandera que ha desplegat el Partit Socialista, han d'estar disposades a arribar a tot en nom de la llibertat.

Però, pssi el que passi, i fins i tot produint-se greus mancaments en el concurs revolucionari que tenim dret a esperar, podem dir-ho ben clar, perquè és així, qu en nom de la llbertat, i fos del cap que fos, si a Espanya triomfava una concepció estatal d'intolerància i feixista, i emprant la formula italiana, Catalunya *fara da se*. Farà el que vulgui Espanya.

El traïdor Lerroux

L'aventurer que presideix el Consell de Ministres continua des del lloc de comandament la tasca de monarquitzar la República i de trair tots els ideals laics i socials del republicanisme que li ha permes bastir la seva historia aventurera.

I és que aquest senyor no ha estat mai republicà. Ni republicà i monàrquic.

No ha estat més que un vividor del republicanisme. Si a Espanya hi hagués hagut República hauria estat un vividor del monarquisme.

Burlant-se de la Constitució i de l'esperit de la República ens presenta el projecte de subvencions vitalícies a la clerècia. Gràcies a ell els capellans viuran del pressupost. Tots els ganduls que la religió catòlica ha parit els haurà d'alimentar el poble que no els vol ni de franc.

Es una cosa còmica.

I també el govern Lerroux deroga la llei de termes municipals.

Ja poden des d'ara els cacics implantar de nou llur hegemonia i dominar els obrers amb l'arma de la misèria.

Jo poden els terratinents repartir el treball a llur discreció sense preocupar-se d'altra cosa que dels propis interessos.

Ja poden els propietaris tornar a donar jornals de sis rals.

Ja poden els explotadors tornar a explotar desvergonyidament.

Es una cosa tràgica.

Responsabilitat

Textos de la Constitució que es refereixen a la del President de la República

De l'article 72. — «*El Presidente de la República prometerá ante las Cortes, solemnemente reunidas, fidelidad a la República y a la Constitución*».

Article 73. — «*El Presidente de la República nombrará y separará libremente al Presidente del Gobierno, y, a propuesta de este, a los ministros. Habrá de separarlos necesariamente en el caso de que las Cortes les negaren de modo expreso su confianza*».

De l'article 81. — «*El Presidente podrá disolver las Cortes hasta dos veces como máximo durante su mandato cuando lo estime necesario, sujetandose a las siguientes condiciones:*

a) *Por decreto motivado.*

b) *Acompañando al decreto de disolución la convocatoria de las nuevas elecciones para el plazo máximo de sesenta días.*

En el caso de segunda disolución, el primer acto de las nuevas Cortes será examinar y resolver sobre la necesidad del decreto de disolución de las anteriores. El voto desfavorable de la mayoría absoluta de las Cortes llevará aneja la destitución del Presidente».

De l'article 82. — «*El Presidente podrá ser destituido antes de que expire su mandato.*

La iniciativa de destitución se tomará a propuesta de las tres quintas partes de los miembros que compongan el Congreso, y desde este instante el Presidente no podrá ejercer sus funciones».

De l'article 84. «*Serán nulos y sin fuerza alguna de obligar los actos y mandatos del Presidente que no estén refrendados por un Ministro.*

La ejecución de dichos mandatos implicará responsabilidad penal».

Article 85. — «*El Presidente de la República es criminalmente responsable de la infracción de sus obligaciones constitucionales.*

El Congreso, por acuerdo de las tres quintas partes de la totalidad de sus miembros, decidirá si procede acusar al Presidente de la República ante el Tribunal de Garantías Constitucionales.

Mantenida la acusación por el Congreso, el Tribunal resolverá si la admite o no. En caso afirmativo, el Presidente quedará, desde luego, destituido, procediéndose a nueva elección, y la causa seguirá sus trámites.

Si la acusación no fuese admitida, el Congreso quedará disuelto y se procederá a nueva convocatoria.

Una ley de carácter constitucional determinará el procedimiento para exigir la responsabilidad criminal del Presidente de la República».

El nostre programa:

VOLEM una democràcia socialista, o sigui amb intervenció directa dels individus i nuclis socials en el regiment de la col·lectivitat; VOLEM la socialització de la riquesa; VOLEM la supressió dels cossos armats; VOLEM la supressió de les fronteres fiscals i econòmiques; VOLEM l'escola única, o sigui l'obligació de la colectivitat de donar a tots els ciutadans una integral educació formativa i que tots tinguin obert el camí als ensenyaments superiors mitjançant la selecció d'aptitud; VOLEM assegurar per a tothom el dret a la vida; VOLEM la desaparició de les classes socials. I tot això ho aconseguirem, costi el que costi, per tots els mitjans al nostre abast.

El militarisme espanyol prepara l'ambient perquè al Marroc es torni a posar en pràctica una política de PALO, segons la cínica expressió del generalot del "Viva España... y nada más!"

El general Goded des d'"A B C" proposa obrir les portes als bandolers que assassinant els moros del Rif i els de la Península deixaren el país a la misèria i milers de mares, sense fills.

Mares obreres! Ofegueu amb els vostres clams la proposició miserable del general traïdor a la República!

Hem estat denunciats per "Renovación"

El nostre número de la setmana passada va ésser denunciat. L'equip que redacta ara JUSTÍCIA SOCIAL ha tingut un bon debut.

Però allò que ens ha fet més gràcia, ha estat la manera com se'ns ha enfadat aquesta claveguera infecta que paga el monàrquic Pic i Pon i redacta, entre altres, el germà d'un jutge, es veu que molestat per les denúncies fetes fa uns mesos pel nostre company Comorera sobre la cova d'Alí-Babà que és el Palau de Justícia de Barcelona.

Llegeixin els redactors de «Renovación» els articles de la Constitució que reproduïm en un altre lloc d'aquest número, i veuran si tenim raó o no, i després no orinin fora del test demanant la dimissió del Conseller d'Economia, car si dimiteix, i dimitirà quan el Partit li ho mani, no l'ha de substituir pas el senyor Giralt.

Quant a allò que no s'escriu res al nostre setmanari que no revisi, controli, inspiri, mani o aconselli el nostre company Comorera, només ens cal dir que a «Renovación» s'han equivocat de casa. Amb l'exemple de Lerroux, hem quedat prou satisfets dels *caudillos*. Un que fins i tot es fa dir il·lustre, resulta que, entre altres coses, se'ns ha venut la República, que és tant com dir que se'ns ha venut la camisa després d'haver-nos-la aixecat més d'una vegada.

Calli el redactor del solt imbècil i, en comptes de perdre el temps embrutant quartilles, vagi a treballar, i a l'hora, les nou del matí, a l'Institut Municipal d'Estadística, Via Laietana, 16, i no perjudicarà la ciutat cobrant unes pessetes que cobra indegudament per uns serveis que no presta.

«Quan el detentador del Poder governa contràriament al bé comú i en el seu interès personal, la resistència del poble és lícita. L'enderrocament del Poder tirànic no és l'essència de la sedició, sinó que el sediciós és el propi tirà en propagar les divisions i les discòrdis en detriment del Poble.»

Tomàs d'Aquino (*«Summa theologica», Secunda secto., questio* XLII.)

Rectificació del Cens Electoral

Des del passat dia 28, la Secció d'Estadística de l'Ajuntament de Barcelona ha obert període de rectificació i inclusió al Cens Electoral.

Cal vigilar-ho. Tots els companys són pregats d'informar-se a la Casa del Poble, Primer de Maig, número 7. Oficines electorals.

La Unió Socialista de Catalunya i el Partit Socialista Obrer Espanyol

La circular del Comitè Executiu de la U. S. C., dirigida a totes les seves Seccions i Agrupacions i publicada en el número anterior de JUSTICIA SOCIAL ha produït un efecte deplorable a tots els nostres afiliats i a tots els socialistes.

La incomprensió suïcida de la Comissió Executiva de Madrid és una cosa que va més enllà de tota lògica i de tot sentit comú.

Hem rebut infinitat de cartes i de comunicacions verbals de felicitació de tots indrets i no sols de socialistes sinó de simpatitzants; les d'aquests darrers no tenen gran interès, perquè alguns podrien titllar-les d'interessades; però les de les nostres Seccions i Agrupacions i les dels nostres afiliats ens podrien servir per presentar als companys dirigents del partit central una mena de referendum que els provaria la minsa qualitat de llur pobra actuació.

Es un cas inaudit.

Des d'un punt de vista pràctic el P. S. O. E. refusa l'ingrés en els seus rengles d'una força socialista catalana que ha aconseguit cinc diputats al Parlament de Catalunya, quatre diputats al Parlament d'Espanya, un Conseller al Govern de la Generalitat de Catalunya i prop de doscents consellers municipals als nostres municipis.

Des d'un punt de vista moral el P. S. O. E. ha perdut de vista el Socialisme per a fixar-se només en allò que el Socialisme no ha de tenir mai en compte: en els homes. Ha pogut més la influència de l'orgull i de la passió d'unes quantes dotzenes d'homes (que es poden comptar amb els dits), evidentment desplaçats, que no pas les idees dels que deslliurats de baixes passions només tenen en compte allò que tot socialista ha de posar en primer terme: el Socialisme.

La Comissió Executiva del P. S. O. E. s'ha oblidat de la democràcia socialista que mana que els elegits obeeixin sempre les iniciatives i els acords dels electors; ha adoptat els costums de les democràcies burgeses que només fan servir els electors per aconseguir l'elecció; ha menyspreat els acords de la Federació Catalana, presos per unanimitat en diferents Congressos (Manresa, Mataró, Lleida), i ha volgut imposar la seva dictadura.

Diem això només com un indís, perquè no afecta l'antiga Unió Socialista de Catalunya i sí, només, l'antiga Federació Catalana del P. S. O. E.; però calia dir-ho perquè els companys de l'antiga Federació Catalana tenen la raó que els sobra en protestar dels procediments antidemocràtics de la Comissió Executiva de Madrid.

El fet és que l'antiga Unió Socialista de Catalunya, identificada absolutament amb els companys de la Federació Catalana del P. S. O. E., i confiada en la significació democràtica socialista, acordà amb aquests de fusionar les forces socialistes a Catalunya; i s'arribà a la fusió per unanimitat, i en un ambient d'entusiasme emocionant, en un memorable Congrés; i aquest Congrés aprovà uns Estatuts el projecte dels quals fou redactat pels companys de la Federació Catalana; i en aquests Estatuts és adoptat el nom oficial de «Unió Socialista de Catalunya, Federació Catalana del P. S. O. E.»

La raó aparent del perquè la Comissió Executiva de Madrid no accepta en el seu si la nova U. S. C. és que els nostres Estatuts contenen alguns mots o algunes frases que considera inacceptables. Si això fos cert el P. S. O. E. s'acreditaria d'ésser un centre burocràtic d'aquells que entretenen un afer d'una importància enorme perquè hi manca un segell. Però la raó efectiva és tota una altra.

La raó efectiva rau en el fet que els companys de la Comissió Executiva només saben una cosa de Catalunya: que està situada al nord-est d'Espanya.

Es una raó més profunda que la redacció d'uns Estatuts la que motiva la no acceptació de la U. S. C.; és que els dirigents del Partit Central estant influïts pel centralisme com qualsevol vulgar republicà històric o qualsevol monàrquic de l'Espanya del *Cid* i del *Gran Capitán*.

Es que si s'han enterat de l'existència d'un Estatut de Catalunya no saben veure l'abast del fet d'una regió autònoma i s'empenyen a aplicar-nos uns estatuts centrals fets per a un país dividit en províncies. No coneixen de Catalunya ni la seva psicologia ni les seves necessitats, ni les seves aspiracions ni la seva manera de sentir: els ha estat una sorpresa constatar la significació esquerrana de Catalunya i encara no s'han adonat que la salvació de la República Espanyola, que està en perill, i que la barrera que hi aturarà el feixisme, està a les nostres mans.

La Unió Socialista de Catalunya estava constituïda per a oposar-se a les velleitats nacionalistes que enverinaven l'ànima del proletariat català i per a fer-li comprendre que per sobre de tot ideal de pàtria hi ha dins del territori de cada pàtria un interès superior que és l'interès de classe dels homes que hi treballen; era evident que calia treballar des de dins de Catalunya perquè hi havia un problema collectiu que calia endegar i que tractat des de fora no es podia aconseguir altra cosa que exacerbar-lo. Això a Madrid no sabien comprendre-ho i per això, malgrat tots els esforços esmerçats durant dotzenes d'anys, el P. S. O. E. no aconseguí mai arrelar a Catalunya.

El problema, ara, és un altre. Aconseguida l'autonomia, cal que el socialisme a Catalunya pugui obrar autonòmicament. Si el Socialisme ha de procurar la consecució del Poder és indiscutible que el Poder que hem d'aconseguir els catalans és el Poder a Catalunya. En conseqüència li cal al socialisme català una absoluta llibertat d'acció.

Empenyar-se a dirigir la nostra actuació des de Madrid és tan absurd com si des de Barcelona ens empenyessim a dirigir l'actuació política del P. S. O. E. a Espanya.

Si tenim un Govern propi hem d'actuar, nosaltres sols, de cara a aquest Govern propi.

Imaginem per un moment—i cap a això anem — que aconseguim una majoria absoluta al Parlament de Catalunya i que, per tant, haguéssim de fer-nos càrrec de la responsabilitat del Poder a la nostra Generalitat. Pot algú creure que, en aquestes circumstàncies, hauríem de demanar permís a la Comissió Executiva central per a acceptar l'esmentada responsabilitat?

Indiscutiblement que no. Però els companys de Madrid creuen que sí. I d'aquesta manera ni és possible d'entendre's ni podem mai formar part del P. S. O. E.

Resumint, la nostra posició ha d'ésser la següent: hem de voler una absoluta llibertat de moviments quant a la nostra organització interior; i hem de voler viure federats amb el P. S. O. E. Federats però no absorbits.

I no dubtin els companys de Madrid que serà tal com volem. Els ho demostraran les pròpies organitzacions de la Federació Catalana perquè totes confirmaran llur fussió amb la Unió Socialista de Catalunya. I si alguna en queda fora — que ho dubtem — serà perquè el seu Socialisme és estantís.

R. FOLCH I CAPDEVILA

No volem creure que l'esperit combatiu i sà de les Joventuts Socialistes d'Espanya s'avingui que una força tan plena de possibilitats com pot ésser la U. S. C. estigui ni un moment desintegrada del moviment revolucionari socialista hispànic per mor de la tossuderia d'una minoria insignificant, més atenta als caps d'arengada que als bateos de l'hora actual.

Horizonts socials femenins

III

Des del moment que unes lleis venen a trencar un estat econòmic, social o polític, que responia a determinats costums, es pot afirmar que la Revolució ja ha començat, però... només ha començat, i fàcilment pot quedar en estat d'incipient velleitat, si una clara comprensió del que aquelles lleis signifiquen, si una franca i persistent realització del que aquelles lleis enclouen, no n'enfondeix les arrels en el si de la vida social.

Si aquestes lleis responen a interessos i necessitats vivament sentits, que més que promulgades hauran fluït, trobaran la implantació fàcil i llur eficàcia màxima per a la collectivitat; però, si aquestes lleis no responen a necessitats i interessos vivament sentits, llur promulgació podrà ésser fàcil, fer-les complir ja serà més difícil, però fer-ne penetrar l'essència en tota la massa social necessitarà molt de temps. I pot donar-se el cas que, quan hagin penetrat, ja no satisfacin noves necessitats i nous interessos, que el viure social, cada dia més acceleradament, va creant.

* * *

La tònica que caracteritza la nostra collectivitat espanyola és precisament un desencaix entre les lleis que la volen regir i uns costums que la mouen; el nostre desequilibri continu és fill d'un desacord entre el ritme que segueixen a casa nostra els esperits guiadors, inquiets de Justícia i de Bé, i el ritme que marca la nostra vida al compàs de mòbils caducs; una de les màximes dificultats amb què xoca l'espe.it de la nostra revolució és l'abisme que s'estèn entre el panorama social i po.ít c dels homes de la nostra terra i el panorama familiar i moral de la dona de la mateixa terra nostra. Això ha fet possible una República sobre un fons monàrquico-feudal, un laicisme sobre un fons tradicionalment religioso-fanàtic i unes lleis d'avantguarda feminista sobre uns costums que regulen les relacions d'home a dona amb regust d'Edat Mitjana; i pot fer possible que una i diverses revolucions capgirin molt i no modifiquin *essencialment res*.

* * *

¿Es que aifrmem disconformitat amb lleis que pugin venir a fer allò que els costums i un estat de consciència collectiva no han preparat? De cap manera.

Quan els pobles no senten les inquietuds que els han de dur al nou ritme, forçosament és a través de les lleis i de les palanques de direcció que el nou ritme s'ha d'iniciar, però sense perdre mai de vista la reduïda eficàcia de totes les lleis que no van precedides d'un sentir collectiu que les justifiqui o les completi.

El nostre desencaix entre lleis i costums ha d'ésser l'estridència que ens ha de cridar tots a consciència. Els moments són greus, i les possibilitats del nostre gest són limitadíssimes.

Homes de la nostra terra: Si voleu tenir collaboradores en les vostres dones, sigueu llurs amics, viviu-hi en companyonia total, més enllà de la taula i de la cambra; ajudeu-les a fer-se llum en el panorama social que les envolta; i vosaltres, dones, companyes: penseu que els nostres interessos estan totalment lligats als interessos dels treballadors, que els vostres problemes estan vinculats als problemes dels més febles i que d'aquesta convicció, clarament percebuda, ha de sorgir el nou sentir solidari que una societat justa necessita i que una revolució no pot portar.

MARIA PI DE FOLCH

Sobre la unificació socialista

Aquests dies hi ha hagut qui s'ha fregat les mans de gust perquè la unificació de les forces socialistes a Barcelona no s'ha portat a cap.

Que no se'n feliciti tan de pressa. Car la divisió de forces sociadistes es basa sabre petites anècdotes de quatre inadaptats — volem creure de bona fe — que creuen que un article qualsevol d'uns estatuts tronats tenen més força d'obligar que el codi moral dels homes, que és al cap i a la fi aquell que fa grans els pobles i els individus.

Nosaltres socialistes, que vivim i sofrim a Catalunya, volem que aquest recó de món sigui una trinxera inexpugnable del Socialisme i de la futura unió de Repúbliques Socialistes ibèriques. I com més d'acord anem amb el tarannà dels treballadors catalans, bretot avui que l'Estatut d'autonomia a Catalunya és a la Constitució entre altres, pels vots dels socialistes. Adhuc algunes de les falles d'aquest Estatut — exemple, la intervenció reaccionària del senyor Massó — en la inspecció, en la creació de l'*ull* de Madrid en la política sobre Treball a Catalunya és obra dels socialistes d'enllà de l'Ebre en procurar-se unes garanties absurdes en votar l'Estatut, que solament la influència antisocialista d'una política sostinguda pels pitjors enemics de la classe obrera explica. Prou que els companys Prieto i Caballero deuen veure que la prevenció contra un futur perill que a Catalunya se seguis una política diferent i atemptatòria als interessos i a les conquistes dels treballadors catalans en relació als explotats de la resta d'Espanya era infundada. Avui a Catalunya, en virtut de les limitacions imposades per l'Estatut al conseller de Treball i d'Economia del Govern de la Generalitat, tal vegada no es pugui aturar prou l'ofensiva feixista a la qual dóna ales la maniobra de la burgesia catalana en tancar les seves fàbriques per tal de crear un estat de desesperació que desemboqui a una política de força de la qual no escaparem ni uns ni altres de les seves conseqüències desastroses.

Quan els socialistes que integrem la U. S. C. sostenim punts més possibilitats d'expandiment i d'èxit tindran les nostres idees.

Tenim dret a què se'ns respecti aquest punt de vista, tota vegada que amb això no vulnerem cap principi ni cap postulat essencial del marxisme. Com a homes i com a collectivitat política natural tenim perfecte dret a què se'ns reconegui la justícia i l'eficàcia que suposa que els socialistes a Catalunya en allò que no invadeix els interessos de la política general espanyola se'ns deixi les mans el suficientment lliures per no entrebancar les possibilitats de la nostra actuació. So de vista que no concorden amb els de la Comissió Executiva del P. S. O. E. no els defensem pas per pures ganes de sostenir l'eternitat d'aquest illot que és Catalunya i la seva classe obrera, amb totes les seves necessitats, més bé que no pas la coneixen els que van redactar fa mig segle els Estatuts del Partit Socialista. I no cal dir que millor i amb més desinterès i ganes d'acabar amb un estat de coses absurd entre els socialistes de Catalunya que no pas aquells que tenint el segell d'una sola agrupació a Barcelona pretenen que per detalls insignificants se'ls doni la raó contra milers d'adscrits al Socialisme a Catalunya.

Si la polèmica aquesta s'hagués produït en unes altres circumstàncies la cosa no tindria ni importància d'una gasetilla vulgar. Avui si la incomprensió és més de doldre és ateses les conseqüències que pot reportar aquesta divisió momentània. Precisament la gravetat de l'hora present farà amb tot que les anècdotes no tinguin cap valor. I si les anècdotes no tenen cap importància reconeguda, què ens separà a uns i altres?

Per tot això, aquells que ja es fregaven les mans de gust de les nostres divergències entenem que s'han precipitat.

A ningú més que a nosaltres, però, ens toca de demostrar-ho.

MANUEL BERTRAND

La gloriosa I Internacional un dels primers acords que va prendre en constituir-se va ésser el de reconèixer el dret a la independència que tenien els polonesos. I cap socialista rus no se li va acudir de voler lligar els socialistes polonesos a la disciplina dels socialistes russos, disciplina que uns estatuts d'una rigidesa absurda haurien prescrit, però que ni la tàctica ni el sentit comú no aconsellaven.

Tant valen senyors, que als socialistes de la U. S. C. no se'ns pugui deixar al nostre arbitri la forma d'organitzar-nos i de produir-nos en allò que es refereix a la política catalana exclusivament?

No significa res l'Estatut? O és que es vol que el Socialisme a Catalunya no sigui mai res?

Encara d'eleccions

Anirà la Lliga al Parlament de Catalunya?

No hi anirà?

No interessa perquè l'actuació dels diputats de la Lliga al Parlament de Catalunya és un entrebanc per a l'actuació esquerrana que ha de fer el Parlament d'una manera ràpida i contundent.

Alguns diuen que en bona doctrina democràtica, l'acord de retirar-se una minoria d'un Parlament és una cosa greu.

Certament. Es una cosa greu quan la retirada és deguda a una acció desconsiderada del Parlament. Però en les circumstàncies presents, el Parlament no té res a veure amb l'acte de la Lliga.

Que no és més que una estupidesa d'uns senyors amargats perquè el poble els ha donat una puntada de peu.

La Lliga, representada per Cambó i per Ventosa, ha tingut la gosadia de posar entrebancs al traspàs de l'ordre públic a Catalunya.

Això és tan monstruós que els diccionaris no tenen mots pejoratius per a qualificar-ho.

Què es proposa Cambó amb les seves actuacions subterrànies i malintencionades contra Catalunya?

Senzillament, això:

Cambó té, al mateix nivell que Lerroux, l'ambició de governar. El silló de la Presidència del Consell de Ministres és, també, la seva obsessió. I per a guanyar-se'l és capaç de trair les coses més sagrades i de trepitjar-ho tot.

I aquesta és la raó de les fellonies de Cambó contra l'Estatut de Catalunya.

Ventosa és el seu criat.

Garcia Quejido, per a nosaltres amb molta més visió que Pablo Iglesias, volia fer créixer el Socialisme precisament a Catalunya per ésser el nucli industrial més fort d'Espanya. I fracassà llastimosament per la incomprensió existent en les altes esferes del P. S. O. E.

Aquesta incomprensió avui encara continua. Altrament no s'incorreria en l'error de fer impossibles, pel detallisme de quatre inadaptats, les gestions de la U. S. C. per donar pas a un moviment a Catalunya de caràcter eminentment socialista.

Mentre es doni més categoria a un casinet de barriada, en virtut d'uns estatuts tronats i passats de moda, que a la totalitat dels socialistes escampats pels quatre punts cardinals de Catalunya, el Socialisme entre nosaltres portarà una vida miserable.

Amb tot cal fer-se a la idea que el Socialisme el farem créixer nosaltres o no el farà créixer ningú. El temps per testimoni!

Divergències socialistes

Han transcendit al públic unes divergències d'opinions entre els elements dirigents del Partit Socialista i els de la Unió General de Treballadors.

Són dues posicions diferents, que obeeixen als criteris respectius dels companys Besteiro i Largo Caballero. De moment, ha triomfat el segon. El temps dirà quin criteri triomfarà en definitiva.

La premsa de dreta aprofita aquesta avinentesa per a llançar les campanes al vol i proclamar una escissió del Partit i de la U. G. T. Que es posin tranquils aquests senyors, perquè no hi ha tal cosa. En els Partits socialistes, els personalismes són coses de minsa categoria que són resoltes democràticament, i quan la resolució és presa tothom l'acata, perquè tenim a la base de les nostres organitzacions una disciplina. De manera que escisions, no. El company Besteiro pot pensar d'una manera, i el company Largo Caballero d'una altra, com pot i ha de tenir la seva opinió pròpia cada afiliat, i el conjunt d'aquestes opinions assenyala el camí definitiu a emprendre.

Però anem al fet.

El company Besteiro, i els que el segueixen, creu convenient una actuació passiva i purament de defensa davant dels esdeveniments de la política espanyola. Creiem que està equivocat, perquè seguint aquest camí els companys d'Alemanya s'han trobat esclafats sota la bota feixuga de l'hitlerisme, i és possible que a Espanya passi la mateixa cosa. Entretenint-se a defensar la República, s'ha anat oblidant l'essència que hi hauríem d'infondre, i de tota l'obra laica i socialitzant de la República ja no en queda gairebé res, gràcies a la passivitat i a la legalitat. A més ,serà molt cómode d'esperar i esperar que ho resolgui el temps i que les coses s'arrangin totes soles, però ni és humà ni és lògic; és la política econòmica del «Deixeu fer, deixeu passar», que ha estat la font de tantes tragédies.

El company Largo Caballero creu, pel contrari, que cal una actuació dinàmica i enèrgica, per a sortir al pas dels esdeveniments i endegar-los reunint totes les forces proletàries en un sol bloc. La idea és magnífica, però temem que sigui tardana i irrealitzable. Tota actuació d'aquesta naturalesa ha d'ésser realitzada a l'hora oportuna i sense defalliments; i el Partit Socialista i la U. G. T. potser han tingut molts defalliments i han deixat passar moltes hores oportunes. Ni havien de permetre el moviment ralentit de la màquina legislativa quan la tenien a les mans, ni s'havien de deixar prendre les palanques de comandament del Poder, ni havien de deixar passar la data del 19 de novembre sense una reacció ràpida i avassalladora. Ara, posiblement, ja és tard. I quant a la unió de totes les forces proletàries, que en altras circumstàncies hauria estat possible, avui també és possible que no pugui realitzar-se; els bàndols formats per altres organtizacions obreres, recolzant-se en les febleses passades, i aprofitant-se de la desorientació de les masses, desbarren més que mai contra els socialistes.

Ens dol en l'ànima la situació creada i la lamentem sincerament. És hora d'aglutinar i no de dividir. El moment és greu, i caldria que totes les forces proletàries anessin a la una dirigides per unes organitzacions potents i disciplinades, que no poden ésser altres que el Partit Socialista i la Unió General de Treballadors. Si aquests fallessin, s'enrunaria tot l'edifici de les reivindicacions socials.

Sigui quin sigui el resultat de les divergències que han sortit a la superfície de les nostres organitzacions, cal emprendre un camí definitiu i seguir-lo sense defallences. Anant sempre avant, la victòria serà nostra.

I que consti que a l'hora deguda i en lloc degut hem cridat l'atenció diferentes vegades sobre les ocasions perdudes i les defallences sofertes.

Declarem i garantim que a Catalunya això no ens passarà.

Un president del Jurat Mixt, sistema Lerroux

EL CONFLICTE DELS EMPAPERADORS

Els fadrins empaperadors, els quals no tenen representació al Jurat Mixt de la Construcció, presentaren unes bases a dit Jurat, Secció Decoració, a fi de tenir unes normes legals per a regir-se dintre llur ofici.

El President les acceptà i passaren a la Comissió Legislativa, on els vocals patrons ja de bon principi no les vegeren de gust i més endavant les sabotejaren completament, uns dies no assistint a les sessions, altres pretextant la necessitat d'assessorar-se, etc.

Així passaren tres mesos fins que els fadrins empaperadors es determinaren a presentar-les directament a llurs patrons, els quals, com era d'esperar, no les varen admetre i aquest fou el motiu de la vaga; vaga que fou resolta pel Conseller de Treball mitjançant un Contracte de treball signat per ambdues parts.

Resolta la vaga començà a manifestar-se l'esperit mesquí dels patrons, que declararen el lock-out a la majoria dels fadrins. Aquets es veieren obligats a adreçar-se al Conseller de Treball per a exposar-li la situació.

El conseller de Treball els aconsellà que es presentessin al Jurat Mixt i que del Contracte de Treball es fessin unes bases de treball.

Sembla natural que lliurat aquest contracte al Jurat Mixt i essent signat per ambdues parts, havia de limitar-se dit Jurat a donar la conformitat en un ple, per no ocorregué així, sinó que el President, Lluís Rubió, seguraria una producció suficient i procuraria, al mateix temps, més hores de repòs als obrers.

jutge del Jutjat núm. 3, qui semblava primerament prendre's aquest assumpte amb molt d'interès, anà donant llargues al mateix sens resoldre res i acudint a mitjans poc seriosos per retardar-lo.

En un dels articles es determina la forma de treball a jornal substituïnt el preu fet i en el primer ple que s'efectuà per a l'aprovació hi hagué empat en discutir el primer article i el President no volgué desempatar pretextant que havia d'assessorar-se. Aprofitant aquesta indesició del President, un vocal patró, amb el fi de desorientar-lo manifestà que a la Generalitat els havien coaccionat i que els fadrins estaven en la seva majoria encantats del preu fet i que també obeïen a coaccions, essent necessari la celebració d'un plesbiscit.

Efectuat aquest plesbiscit escrupulosament donà per resultat 38 vots a favor del preu fet i 99 a favor del treball a jornal, amb una protesta dels fadrins per haver votat dos patrons en calitat de fadrins.

Vist el resultat del plesbiscit desempata el President contra tota lògica i justícia a favor dels patrons o sigui, a favor del preu fet. Davant d'aquest procedir es preguntarà el lector el per què del plebiscit en el qual la majoria es manifestà a favor del treball a jornal.

El fet que un dels patrons sigui íntim amic del President ja en temps de la dictadura i que un altre patró sigui cosí germà del Secretari i aquest futur gendre del President es una aclaració d'aquest procedir.

Són aquests presidents els que somnia *Don Alejandro?* Ja s'ha donat compte que en tots els afers poc nets, en surten mal parats els jutjes i advocats?

R. BERMEJO

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.er - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

CINEMA

EL TUNEL, DE KURT BERNHARDT

El genial director de «Per la llibertat», ens ofereix amb el seu nou film «El túnel» una obra, no direm mestra, però sí una de les més sòlides i homogènies del cinema dels darrers anys.

Amb un argument fret de la cèlebre obra de Kellermann, Kurt Bernhardt, després d'haver-ne eliminat tota la fullaraca tan nociva al cinema, ha bastit un film de gran envergadura tècnica, que no recorda en cap moment el seu origen literari.

El més admirable, però, és la traça amb què l'autor ha sabut maniobrar les masses de treballadors, intèrprets principals, a les que anima i simbolitza, concedint-les un esperit de germanor i solidaritat que, posades al servei de la Humanitat, faran viable la magna obra concebuda per l'audaç MacAllan d'unir el nou i el vell Continent amb un túnel de 5.000 quilòmetres per sota l'Atlàntic.

En resum, un film que, pels seus molts i immillorables valors socials, psicològics i plàstics, mereix ésser vsit per tothom.

JOSEP M. CODÓ

Unió Socialista de Catalunya

Actes, avisos i conferències

LA CONSTITUCIO DE LA SECCIO DE BARCELONA-CENTRE

El proppassat dimarts es celebrà, al Saló d'Actes de la Casa del Poble, l'Assemblea de fusió de les Seccions dels districtes IV, V i Barcelona Vella ,les quals, d'ara endavant, constituiran totes juntes la Secció de Barcelona-Centre.

L'Assemblea es desenrotllà en mig d'un gran entusiasme, i en ella foren elegits el Comitè Directiu i els delegats de la Secció a la Comarcal. El primer va quedar constituït en la forma següent: President, Monlleó; Vice-president, Duran Rosell; Secretari, Gironès; Vice-secretari, Valldosera; Comptador, Masanella; Tresorer, Guasch, i Vocals, Ribé, Borras i Renart.

Sortiren delegats a la Comarcal: Antoni Olarte, Jacint Gené, Miquel Gatnau, Josep Miret, Joan Solé, Pelai Sala, Antoni Renart, Franquet i Villacampa.

Delegats a la Junta de Cens, foren reelegits els mateixos que venien essent-ho fins avui.

* * *

CONFERENCIA

Demà diumenge, dia 4, a les onze del matí, el company i mestre Abelard Fàbrega donarà una conferència a l'estatge de la Societat d'Obrers del Camp (Constitució, 116, baixos) sobre el tema «L'emancipació dels obrers per mitjà de la Cultura».

* * *

A CANET DE MAR

El diumenge 11 de febrer tindrà lloc, a l'Ateneu Obrer de Canet de Mar, i a primera hora de la tarda, una conferència pública del company Emili Granier-Barrera sobre el tema «El Govern Lerroux, contra la classe obrera».

* * *

NOTES CURTES

Fins el 15 de febrer, es podran recollir els rebuts setmanals a la nostra Secretaria, cada dia, de 7 a 9 del vespre. A partir d'aquesta data es portarà el cobrament a domicili.

* * *

CURS D'ECONOMIA

Avui dissabte, 3 de febrer, a dos quarts de vuit i a l'aula número 4, el company R. Folch i Capdevila donarà l'ajornada lliçó novena del Curs d'Economia.

* * *

A MONTBLANC

Diumenge passat dia 28, a les 11 del matí, el company R. Folch i Capdevila donà una conferència pública al Cine Kursaal de Montblanc com a acte inaugural de la Secció d'aquesta població. Presidí el company Xaparro que féu la presentació del conferenciant. Aquest desenvolupà el tema «Socialisme» i féu una extensa exposició del nostre ideari religiosament escoltada i fervorosament aplaudida per la concurrència.

Unió Socialista de Catalunya

CONVOCATORIA

A totes les Seccions i Agrupacions

El Comitè Executiu de la «Unió Socialista de Catalunya», en compliment del que disposen els articles 12 i 13 dels Estatuts, convoca les seves Seccions i Agrupacions al

Tercer Congrés General Ordinari

que tindrà lloc a la Casa del Poble de Barcelona (Primer de Maig, 7) els dies 19 i 20 de maig vinent, per a tractar del següent

ORDRE DEL DIA

1. Validament de credencials.
2. Reglament de discussió.
3. Constitució del Congrés.
4. Nomenament de Ponències.
5. Informe del Comitè Executiu.
6. Informe del Grup parlamentari català.
7. Informe del Grup parlamentari espanyol.
8. Informe del Conseller d'Economia i Agricultura.
9. «Treball», diari. Informe de la Comissió.
10. Proposicions.

INSTRUCCIONS

— La primera sessió del Congrés tindrà lloc el dia 19, a les sis de la tarda.

— Fins al dia 15 d'abril seran admeses les proposicions que vulguin presentar les Seccions i Agrupacions, i seran publicades en el número de «Justícia Social» del dia 21 d'abril, per tal que tots les puguin estudiar i resoldre.

— A cada Secció li correspon un delegat per dret propi i un altre per cada 25 cotitzants o fracció superior a 10.

— Els delegats designats hauran d'acreditar llur personalitat mitjançant la respectiva credencial signada pel President o Secretari general de l'Agrupació o Secció, i rebran, en canvi, en començar el Congrés, una targeta especial de Congressista, sense la qual no serà permesa a ningú l'estada al recinte del Congrés.

Barcelona, 20 de gener del 1394.

Pel Comitè Executiu de la «Unió Socialista de Catalunya».—El Secretari general, *R. Folch i Capdevila.*

Els generals bramen

Ara, sota el signe de l'eufòria i la captació de voluntats, ja tornen a parlar els generals, com en els temps més eufòrics de la caiguda monarquia. Els homes càndids, que ens imaginàvem haver superat ja al país tots aquests anacronismes, ens crèiem que, amb la vinguda de la República ens havíem posat a to, en aquest aspecte, amb els països políticament més avançats. Ens crèiem que ja era un fet el principi segons el qual els militars, com a tals, només tenien una missió i una funció ben definides: estar al servei del país, des de les casernes i els «cuartos de banderas». Ens crèiem que ja havia estat implantada la norma estrictament democràtica, segons la qual l'únic que té dret a opinar públicament en l'exèrcit era el ministre de la Guerra. Es veu, però, que anàvem totalment errats, car els generals, d'ençà que la República ha entrat pel camí de l'eufòria, és permeten altre cop d'emetre lliurement llur opinió sobre qüestions que afecten essencialment la vida del país.

Els generals Goded i Franco han fet suara unes declaracions a instàncies d'un redactor de l'ABC, i s'han permès de donar, implícitament, consells als governants actuals (sic). Aquestes declaracions, que han passat gairebé desapercebudes de la majoria de l'opinió, tenen, al nostre entendre, un fons de gravetat. No sols pel que representen, sinó també per llur contingut. Llegint-les entre línies, ens ha semblat veure expressat el desig, que no ens estranyaria veure convertit en realitat, de tornar, al Marroc, a la situació anterior a la República, és a dir, lliurar tots els afers del Marroc a mans dels militars, amb exclusió de tota mena de comissaris civils. I això ja sabem nosaltres el que significa. Tenim una experiència massa dolorosa de l'actuació dels militars en terres d'Africa perquè no ens inquietin les manifestacions que encloguin, d'una manera més o menys velada, el perill de veure coses que, per nosaltres, ja haurien acabat per sempre més.

La nostra inquietud augmenta encara, perquè ens fa l'efecte que d'ençà que el lerrouxisme detenta el Poder a Espanya, sembla que els afers del Marroc no van pas gaire a l'hora ni tal com haurien d'anar. La dimissió del senyor Moles, de la qual hom ha donat una explicació molt boirosa, d'una banda, i, de de l'altra banda, aquestes declaracions dels generals Goded i Franco, fan l'efecte com si hi hagués algú dedicat a fomentar d'una manera silenciosa i subrepticia el descontent entre els indígenes del territori del Marroc, descontent que, en traduir-se a la realitat, podria justificar accions de força amb totes les conseqüències de brutícies i immoralitats que han estat la característica més essencial de la colonització armada de l'Espanya monàrquica.

Ens limitem, amb aquestes ratlles, a donar la veu d'alarma, car ens sembla que és ben inútil d'adreçar-nos a aquest Govern d'auca de redolí creat per un traïdor de pantomima que es diu Lerroux, el qual potser tindria feina a convèncer-nos que no és cómplice d'aquesta maniobra que es dibuixa en l'horitzó.

P. CIRERA

A BARBARÀ DE TARRAGONA

El diumenge dia 28, a la tarda, tingué lloc al local del Sindicat Obrer un acte cultural que demostrà la profunda preparació social dels companys i del poble de Barbarà. Foren dues conferències més que donaren els companys Maria Pi de Folch i R. Folch i Capdevila.

La companya Pi desenvolupà el tema: «La dona enfront del moment actual» i fou escoltada amb veritable fruició per la nombrosa concurrència femenina que omplia el local del Sindicat.

El company Folch desenvolupà el tema: «Cultura i Civilització».

UGT
TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 „
Any. . . . . 8'00 „

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

La veu de les nostres Joventuts

Només el Socialisme pot salvar la Revolució espanyola

Cal no fer-se ilusions respecte l'eficàcia del projectat revifament de la conjunció republicano-socialista per tal d'oposar-la a l'avenç cada dia més descarat del feixisme i de la restauració monàrquica. Els republicans, en tant que republicans, no són una força prou considerable a oposar a l'empenta i a l'envergadura que abastarà dintre pocs mesos el canibalisme de les esquadres de xoc dels camisablaus, dels camisaverds o dels camisabruts. Tant se val el color.

Sense el concurs de la classe obrera, i, més concretament, dels socialistes, la República a Espanya no hauria estat possible de cap de les maneres. Aquesta veritat cal que tothom que no es vulgui enganyar ho reconegui així per tal de poder entendre'ns i deixar-nos de literatura fàcil que només ha servit que per a encimbellar i fer l'elogi impúdic de perfectes nullitats que avui ells mateixos, a còpia de dir-se i repetir-se en tots els tons, han arribat a creure's que de debò són els infantadors de la República, i sobretot la garantia de la salvació del règim. Com més rancis i més històrics són els nostres republicans, més de cartó i més insuficients els veiem davant del perill de les bufetades que es repartiran.

Un poble com l'espanyol, embrutit pels segles dels segles per capellans trabucaires, per militars que no saben ni ésser valents, per periodistes venals venuts a totes les colles i als aventurers que els paguin millor, explotat inícuament per una burgesia retardada sense esperit d'empresa i analfabeta de més a més, l'única força en densitat i intensitat que podrà redreçar-lo en mig i davant de les supervivències feudals i de casta que tenen collats milions de treballadors i camperols pobres serà el Socialisme. O no serà ningú.

La ilusió en la República — la República democràtica i burgesa, s'entén — s'ha acabat i ha mort en el pensament i en el cor del proletariat hispànic amb tot i ésser considerada només com un punt de partença a una societat menys anàrquica, en el sentit pejoratiu del mot, i àdhuc menys injusta que l'actual. I qui més culpables són que aquesta ilusió s'hagi esvaït i esfumat tan de pressa són els mateixos republicans.

A l'absurd i a la paradoxa de no haver sabut defensar el règim des del Poder, mal pot oposar-s'hi un altre absurd i una altra paradoxa. Car absurditat d'imbècils i paradoxa sense cap mena de sentit seria ressuscitar una conjunció on extenses zones de la classe obrera estarien en minoria i a precari en relació a la gama multiforme del republicanisme espanyol, tan ric en líders i tan pobre en masses.

Si som la força, fem-la valer. Podem ésser derrotats, però allò que no serem mai serà ésser vençuts. I en aquestes circumstàncies tan gravíssimes que travessem cal ficar ben bé dintre el cap de la gent això: Ha estat superada una etapa de la Revolució espanyola i no serà la classe obrera — sobretot els socialistes — qui pitjor serà jutjada pel fall de la Història. Ara bé: els fruits de la victòria els volem íntegres per a nosaltres, de la mateixa manera que gairebé sempre íntegres han estat per a nosaltres les conseqüències de les desfetes.

D'altra banda, l'ensorrada i el col·lapse del Socialisme alemany, ara fa just un any, davant la barbàrie de Hitler, ens alliçona i ens esperona a no caure en els mateixos defectes, principalmente tenint en compte que el Socialisme germànic és la segona vegada que s'ha avingut a què se'l cruspissin.

Nosaltres, els socialistes escampats de Bilbao a Càdiz i de la Coruña a Barcelona, estem disposats que a la Península el Socialisme sigui reivindicat d'aquest mal averany de derrota per feblesa que sembla pesar damunt els Partits Socialistes europeus.

I el camí de reivindicar el Socialisme hispànic no és pas el d'injectar els moribunds.

Cercle tràgic

No podem guaitar indiferents, els joves, l'espectacle grotesc del qual com a poble en som comparses, encara que no vulguem.

Aquesta regressió brutal que a Espanya ha portat el balanceig d'una baixa política d'apetències — lerrouxisme — per nosaltres és inacceptable, i no podem restar indiferents davant de tanta immundícia clerical i monàrquica que com una onada gegantina vol ofegar-nos, i vol fer-nos acceptar una ètica i una política que rebutgem de ple per baixa i immoral, perquè comencem a discernir, i perquè coneixem, també, procediments millors, més rectes, honestos i plens de justícia. Davant d'aquestes perilloses situacions polítiques Catalunya cal que estigui alerta, i Catalunya ho ha estat guanyant rotundament la primera batalla als Municipis. Es precís que ens capacitem del paper que juguem. La nostra victòria també ha estat una victòria per als companys d'Espanya.

No volem qualificar la banda que avui, sigui com sigui, encara detenta el Poder. Ni volem qualificar l'actual Parlament d'Espanya. Ni d'un ni d'altre cal que nosaltres, els socialistes, en diguem gran cosa. Doncs bé: aquesta política que tristament regeix els destins d'Espanya, els reaccionaris també volien infiltrar-la a Catalunya per mitjà de la «Lliga». Hem guanyat els Municipis, però això no és prou per impedir-ho. La reacció cal aixafar-la.

* * *

El redrecament moral d'un poble materialment oprimit, i miseriós, nosaltres bé prou sabem que és impossible d'abastar-ho amb canvis d'etiqueta o jocs de paraules més o menys lerrouxistes. Un poble semianalfabet — oh, els govern de savis! — és digne de tenir, al Govern i al Parlament, tota mena d'aventurers i de corsaris del Poder, però si bé aquesta pobresa material, misèria — oh, els governs de gent adinerada! — i intellectual, analfabetisme, mereix tal càstig, la seva joventut actual no ho mereix ni ho tolerarà. Si tots els catalans som la garantia, com a poble, que la Revolució seguirà la seva marxa, nosaltres, els joves socialistes, hem d'obrir el camí a les altres joventuts que ara es deixondeixen, per incorporar-se a la lluita quotidiana. I amb el nostre alt exemple deixondir, també les altres joventuts dels pobles d'Ibèria, car com a socialistes hem de recordar que ningú no podrà considerar-se lliure mentre hi hagi germans esclaus materialment i intellectualment parlant.

Nosaltres no creiem que ningú vulgui la responsabilitat de mirar passivament com una colla de retrògrades marca a Espanya, i intenta de fer-ho a Catalunya, un cercle que de cada dia s'estreny. Dins d'aquest cercle tràgic també hi som nosaltres!

Per un instint egoista, només, havem de posar-nos dempeus i rompre el mutisme i la suïcida passivitat, tots, actuant fermament a la «Joventut Socialista de Catalunya», evitant que el contuberni reaccionari pugui enllaminir amb falses promeses — socialisme cristià feixista de «El Debate» — la massa de joventut obrera que entra a la vida del treball amb l'inexperiència més pregona. A casa nostra també hi ha aquest perill, car tenim una joventut obrera desenganyada de les lluites sindicals, dispersa, desorientada, i això davant l'ofensiva feixistitzant, tolera pels qui tindrien el deure ineludible de no tolerar-ho, el fet d'un perill molt gros.

El cercle va estrenyent-se i es precís de no tapar-nos els ulls — propaganda des de les trones, anti-Catalunya, premsa venal, compra de vots, Sindicats lliures, pistolerisme, pseudoamnistia, fitxers de treballadors militants, saboteig al laïcisme, derogacions, etc. — tot està preparant-se. Tot està a punt. El cercle tràgic va estrenyent-se. Quin dia ens sentirem el ferro al damunt?

Les converses Gil-Robles-March, March-Lerroux i Lerroux-Sanjurjo, a part dels Alba, Melquíades, Calvo Sotelo, Goded, Chapaprieta, Cambó, Albiñana, formen un cercle horrorós per als treballadors. I això tothom ho sap. Tothom ho veu... Per què no ens organitzem, nosaltres, els joves, deixant que el panxacontentisme català — ja no parlo de la reacció — ens motegi com més li plagui? El dilema és prou clar: O ells o nosaltres. Tinguem en compte que als que són senzillament criticaires una dictadura no els fa ni fred ni calor, s'hi solidaritzen de més o menys bona gana i diuen allò que «acatem el règim constituït», però a nosaltres, els obrers, i a la República no ens aniria gaire bé.

* * *

La «Joventut Socialista de Catalunya» està formada i els joves treballadors de Catalunya són invitats d'entrar-hi, ara, i actuar, escampant per tot Catalunya — sense demagògia — els postulats de la lluita de classes fent conèixer el Socialisme, car avui la joventut, la immensa majoria de la joventut, sent parlar molt dels socialistes i del Socialisme — sent els nostres enemics — i desconeix què és, què vol dir i què preté el Socialisme.

No podem creure que unes perspectives socials tan poc falagueres puguin plaure a ningú; no poden plaure'ns perquè són l'estabilització de la injustícia del desordre i de la disbauxa organitzada pel capitalisme; no poden plaure'ns perquè plegar-nos de braços equivaldria a fer el joc a la reacció i a la vegada faltariem a un dels deures més primordials del treballador conscient, o sigui conservar les conquestes fetes, que són la garantía de les conquestes futures.

Bona part de la campanya que havem d'emprendre ens la donen feta els nostres enemics, amb la seva fòbia antimarxista, demostració ben evident que el marxisme té enormes possibilitats. Els socialistes, com tothom sap, som el blanc preferit de la reacció, i això confirma una vegada més als que en dubtaven que la nostra organització té una solvència i una disciplina posada a prova a còpia d'atacs i de victòries conseguides, durament aconseguides.

La joventut catalana cal que vegi aquest cercle tràgic que l'envolta. Si no el veu o no el vol veure pitjor per a ella. I si el veu i resta passiva quan vinguin les persecucions i els crims contra la classe obrera — ací o a Espanya — valdrà més que calli, i per tota protesta llegeixi fulls clandestins i, si la cosa succeïs per ací, porti un llacet a la solapa. Serà molt patriòtic i fins i tot farà bonic.

PERE ESPANYOL

La nostra actitud

DAVANT LA MOIXIGANGA FEIXISTA DEL 8 D'ABRIL

Indiscutiblement, sols pot ésser una. D'oposició en el terreny que calgui. Cal demostrar a aquests desgraciats que a Espanya no es pot efr el que ells volen, i han d'esperar una temporada per tal de poder establir amb èxit la petorbació oragnitzada, malgrat les amenaces que els hagi fet Don Alejandro.

És, per tant, precís que des d'aquest moment tots els que treballem i produïm, que és precisament el que n osaben fer els «bibelots» de les «falanges», ens unim estretament per tal de donar la batalla, potser definitiva, als aprenents de nazi, que si bé a Alemanya són temibles, a Espanya no passen de ridículs. La nostra activitat en aquest cas és, doncs, francament de lluita, i haurem d'estar disposats en qualsevol moment a jugar-nos la vida, si és necessari, per a evitar la vergonya d'haver d'ajupir el cap davant qualsevol setmesó que s'anomeni feixista. Endavant, doncs, companys, i que el crit de «Mori el feixisme!» sigui el mot d'ordre que ens faci vibrar i ens doni energia suficient per a enfonsar d'una vegada el que mai no hauríem d'haver permès alçar-se.

A lluitar i a vèncer!
Visca el Socialisme!

J. ASENSI

Endavant, Joventuts!

La Joventut Socialista de Catalunya, plenament identificada amb les joventuts socialistes espanyoles, va a emprendre ràpidament una intensa procediments caducs, ensems que una campanya de revisió i crítica dels propaganda violenta d'agitació, fondament revolucionària. El temps s'escola vertiginosament, emportant-se amb ell les magnífiques situacions revolucionàries que ens deparen els moments presents, i nosaltres no estem pas disposats a deixar passar banalment les últimes ocasions d'un període francament revolucionari que, tard o d'hora, s'ha de cloure definitivament.

A Espanya estem en plena situació revolucionària des del 14 d'abril del 1931. Els períodes revolucionaris poden ésser curts i poden ésser llargs. Tant poden durar unes hores com poden durar uns anys. En tenim exemples històrics. La Revolució francesa del 89 tingué, entre altres característiques, la de basar-se en un llarg període insurreccional que s'allargà fins el 93. La Revolució russa del 17 també es caracteritzà per la permanència de l'agitació de les masses treballadores, en peu de guerra a tothora. El mateix podem dir de Xina a l'any 1927. I d'Itàlia. I d'Alemanya.

A Espanya tenim una situació anàloga. Les situacions revolucionàries es succeeixen sense interrupció. Fins ara, però, enlluernats com estàvem amb els mites posats en circulació per la burgesia republicana, els hem deixat passar sense aprofitar-los. L'experiència ens serà profitosa. D'ara endavant caldrà estar a l'aguait de totes les oportunitats que se'ns presentin. Però per a poder aprofitar oportunament les situacions revolucionàries que s'acosten, és necessari preparar abans els elements adients. Per aix' anem a emprendre una vigorosa propaganda per terres catalanes. Volem posar-nos en contacte amb les masses treballadores i camperoles per a encendre en elles la gupira insurreccional. Anem a dir als treballadors dels camps i de les ciutats que un cop assolida la permanència del règim autonòmic, que un cop aconseguit el respecte i el reconeixement de la voluntat nacional catalana, cal donar un pas endavant, superar el nacionalisme i classificar-se inequívocament en un dels sectors nacionals que tenen la seva manera de veure i de concebre l'estructuració sencera, de baix a dalt, de la nostra terra.

Anem a dir-los també, que no posin masses esperances, que no posin masses ilusions, en el republicanisme ni en l'esquerrisme.

Doctrines respectables que no passen d'això que són: doctrines. Doctrines que no arriben mai a la seva realització. Els treballadors no hem d'oblidar mai la nostra condició de treballadors. De pàries. D'explotats. De relegats a l'últim graó social. La República a seques no ens ha d'enlluernar. República és Portugal. República és Alemanya. I els treballadors catalans seran anti-republicans, abans que soportar una República d'aquests tipus. I avui Espanya camina en aquesta direcció. Deixeu-la anar. Tard o d'hora en recollirem les desferres. Els treballadors, però, tenen el deure si no volen ésser destruïts, aniquilats, d'abandonar el mal camí, i acompanyar-nos en la conquesta de la República Socialista Obrera.

Anem a dir-los per últim, que per portar a terme el nostre objectiu — la conquesta del Poder — no pensem pas a usar els procediments democràtics — fets socials — avui per avui impracticables, sinó que estem disposats a emprar, ben a contracor és cert, els mitjans més cruents, encara que comportin violències. No hi ha operació sense dolor. Abans de la sembra, el pagès esporga les lem fer valer els drets a la màxima males herbes. Si els treballadors vo-jerarquia que com a productors ens correspon en la societat, caldrà que abans arrambem de cara a la paret a tots els paràsits, a tots els arribistes, a tots els «maquereaux» que viuen de nosaltres i damunt nosaltres i els metrallem sense pietat.

Cal fer saltar el genet i trossejar-lo.

Aquests són els punts principals, «leit motiv» de la nostra campanya.

Superació del nacionalisme.

Arreconament del republicanisme estèril.

Conquesta del Poder per la insurrecció obrera. La Joventut Socialista de Catalunya, arborada d'entusiasme, electritzada per l'afany de lluitar i vèncer, es situa espontàniament a l'avantguarda republicana, i ofrena la seva llibertat i la seva vida a la reivindicació social dels treballadors.

En aquest moment suprem necessitem l'ajut de tots els camarades. Sabem que no ens mancarà.

«No se ganó Alcalá-Zamora en una hora.»

GIL ROBLES

Justícia per als conculcadors de la llei

La classe treballadora de Catalunya ja comença a sentir com se li claven les urpes del capitalisme. Els senyors de la Lliga Catalana ja han posat en pràctica la primera part del seu programa. Els diaris d'aquests últims dies ens assabenten dels acomiadaments en massa a les nostres fàbriques i tallers. La lliure expressió de la voluntat popular donant el triomf a l'Esquerra, la volen ofegar amb la fam. ¿Es que la gent de diners són orbs o s'han venut l'enteniment? ¿Es que tenen la raó ofuscada i no es donen compte que en aquest terreny qui porta les de perdre són ells precisament?

Davant d'això, demanem a tots els treballadors de Catalunya, siguin del matiç que siguin, que deixin de banda les seves petites diferències i formin el quadro organitzats en front únic de classe.

També demanem als homes que el poble treballador ha elevat als càrrecs de responsabilitat i govern, que siguin dignes de la confiança que el poble els té dipositada, i facin caure tot el pes de la seva autoritat, sigui qui sigui i per alt que estigui qui se'n faci mereixedor.

LLUÍS FARIGLE

Els que han votat Calvo Sotelo són tan fills de la caverna com ell

Optimisme

Hi ha republicans tan optimistes o tan imbècils que creuen que l'envigoriment de la República els vindrà de les disensions de les dretes anti-republicanes i monàrquiques. D'altra banda, també confien en la taumatúrgia d'aquest home de recta «conciencia» que es diu Martínez Barrios.

Si n'estaran de fumuts que només els queda el recurs de confiar en miracles del cel.

I amb aquesta gent ha de lligar la seva sort la classe obrera?

Ja s'ho farà sol el senyor Domingo i companyia.

Pròximament, la *Joventut Socialista de Catalunya* presentarà la seva

SEGONA SESSIO DE CINEMA SOCIALISTA

en un cèntric saló d'aquesta ciutat.

COMPANYS!

Feu-vos reservar entrades per a vós i família abans no s'acabin!

ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona